

[Waldorff]

helt konkret – den næste formand hedder hr. Risgaard Knudsen og der skal indføres den praksis, som man har i arbejdsmarkedsudvalget, mener jeg; at det ganske enkelt er en underminering af hele spørgetidsinstituttet. Den slags bemyndigelser er ikke til at administrere, og vi kan ikke tillade os i dag at indføre beføjelser, som vi ved kan misbruges.

Vi må overlade det til vælgerne at vælge de politikere, som de mener stiller fornuftige spørgsmål, stiller dem på en rimelig måde og på en måde, som kan accepteres bredt, og ellers vælge nogle andre folk; det kan ikke gøres gennem bureaukratiske bestemmelser i en forretningsorden.

Der er foreslået indskrænkede taletider: man vil indskrænke taletiden ved finanslovdebatten, som er den eneste lejlighed, hvor medlemmer har kunnet udtrykke sig lige så udførligt, lige så længe, som en minister kan, nemlig en halv time. Man vil indskrænke taletiden ved forespørgslerne, og selv om det ikke er nogen voldsom indskrænkning, er den egentlig særlig grov, fordi det har vist sig, at man udmærket kunne have en praksis, hvor man blev enig om, at ordførerne måtte bruge 15 minutter i første omgang og 5 minutter i anden omgang under forespørgsler. Det er en veletableret praksis, som alle har accepteret, men det, at der har stået 20 minutter i forretningsordenen, har betydet, at de medlemmer, f. eks. forespørgerne, som mente, at de havde brug for lidt mere tid, kunne få det uden i øvrigt at belaste folketinget væsentligt med det.

Vi lægger faktisk vægt på retten til at udtrykke sig udførligt og omfattende, og det må tage noget tid. Til gengæld er vi nok også det eneste parti, der har en systematisk praksis med kun at tage ordet, når vi faktisk har noget at sige. Derved tror jeg nok vi i virkeligheden er det parti, som bruger mindst af folketingets taletid. Det her er i virkeligheden et politisk krav til folketingets medlemmer om at forsøge at disciplinere sig, men jeg mener, man meget skarpt må afvise forsøg på at lave den disciplin gennem forretningsordenen.

Det værste er forslaget om indskrænkning i vores muligheder for at stille dagsordensforslag. Vi har allerede været ude for én indskrænkning, nemlig at der ikke kan stilles nogen ved førstebehandlingerne, og nu skal det heller ikke være muligt at stille dagsordensforslag under anden og tredje behand-

ling. Det betyder bl. a., hvis jeg ellers forstår det rigtigt, at afslutningsdebatten vil være lukket for dagsordensforslag.

Tilbage bliver så, at vi ved særlig festlige lejligheder, når der laves en forespørgsel, eller når en eller anden – nej, en statsminister – finder det for godt at redegøre for rigets almindelige stilling, kan få lov til at stille dagsordensforslag. Jeg mener, at den direkte konsekvens af det her vil være en kraftig stigning i antallet af ændringsforslag til tredjebehandlinger og andenbehandlinger. Det er der ingen tvivl om, for selvfølgelig kan man ikke acceptere, at der sker den slags indskrænkninger.

Det værste er imidlertid den form, som dagsordener nu skal have. Man skal ikke længere kunne fremsætte dagsordensforslag med det indhold, at tinget fortsætter behandlingen af den foreliggende sag. Man skal ikke længere kunne stille ændringsforslag til dagsordensforslag. Det betyder, der kun kan vedtages ét dagsordensforslag ved hver festlig lejlighed. Det betyder – og det er måske det vigtigste – at man udelukker afstemning om andre dagsordensforslag, idet man naturligvis har den praksis, at man stemmer først om det dagsordensforslag, som kan opnå flest stemmer; eller det forekommer i hvert tilfælde at være den praksis, man har. Der er ingen tvivl om, at dette forslag vil betyde en meget, meget klar favorisering af afværge-dagsordener, dagsordener, hvormed man typisk fejler politiske problemer ind under gulvtæppet og på den måde forhindrer, at partierne markerer sig klart i forhold til indholdet i et dagsordensforslag.

Vi mener, at dette er en provokation, som hverken vi eller andre bare passivt vil lade passere, for det er givet, at disse skridt til at beskytte de etablerede partier vil blive besvaret med, at der vil komme langt flere forespørgsler og langt flere ændringsforslag. Det skulle undre mig meget, om vi ikke også ville være i stand til at finde nye huller i den nye forretningsorden. Eksempelvis kunne man jo forestille sig, at et parti, som følte sig særlig ramt af disse indskrænkninger, ville fremsætte en stribe af beslutningsforslag til ændringer af folketingets dagsorden. Så kan man i det mindste opnå noget taletid ved førstebehandling af de pågældende forslag.

Og hvad vil konsekvensen så være? Formentlig at vi får nye indskrænkninger om to